

— Уфъ, че голѣма горѣщина! Скоро ли ще стигнемъ? все по често и по често се чуваха питания.

Въодушевени отъ светата идея — освобождението на майка България — и вѣрни на обѣщанието си да търпятъ всички невзгоди, опълченцитѣ крачаха юнашки. Между това слънцето печеше немилостиво, а още по-вече ги мъчеше жаждата. — Вървятъ тѣ, даватъ си куражъ! Та имаше защо: — тамъ напрѣдъ има вода! Но ето краката започватъ да треператъ въ кръста се чувствува слабостъ, даже наболѣва, рамената като, че сж подъ преса, въ ушитѣ фучи, а въ очитѣ тъмно, — изобщо цѣлото тѣло ослабва и опълченеца пада....

Пада въ несвѣсъ съ подбѣлени очи. Другаритѣ му се спускатъ на помощъ: снематъ му торбата, пояския ремѣкъ раскопчаватъ яката на ризата, раскриватъ му гърдитѣ и въ такова положение го оставятъ а сами бързатъ напрѣдъ..., до гдѣто дойде и за тѣхъ рѣдъ. Но съ увеличението числото на падналитѣ и тая помощъ не се даваше....

Вървѣхме по една, покрита съ нивя и мисирлици, обширна равнина. На около не се виждаше никакъвъ прѣдметъ, на който човекъ да си спре окото. Всичко на около пусто. Само тукъ тамъ изъ високитѣ мисирлици се мѣркатъ човѣчески фигури — Власи и Влахини.

Въ въздуха се чувствуваше страшна тихчина, отъ която мъчно се дишеше. На опълченцитѣ се бѣха напукали отъ жажда устнитѣ, а миражитѣ, като на присмѣхъ, то се испречваха прѣдъ очитѣ ни и ни мамяха съ своя съблазнителенъ видъ, то пакъ изчезваха въ пространството . . .

Началството се вълнуваше, сърдеше се, па даже, отъ начало прибѣгваше къмъ нагайката, като виждаше паданието и отставанието на опълченцитѣ по пътя, но като се убѣди, че тѣ отставаша, вслѣдствие крайното истощение на силитѣ имъ, стараше се да облекчи положението на опълченцитѣ, като правеше чести почивки. Но стои ли се подъ палящитѣ слънчеви лъчи? На които още държаха краката вървѣха напрѣдъ, безъ да се спиратъ, разбира се прѣдварително като испросваха за това разрѣшение.